

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

El sagrament de l'alegria

FOTO: CATEDRAL DE BARCELONA

Quan convidem un amic a dinar no ho fem només per oferir-li aliment, sinó principalment per estar amb ell i compartir les nostres vides, il·lusions, angoixes i esperances. De la mateixa manera, avui, solemnitat del *Corpus Christi*, celebrem que Crist, el nostre mestre, germà i amic, ens convida cada diumenge al banquet de l'Eucaristia. Ell és «el pa viu que ha baixat del cel» (Jn 6,51), per compartir la vida amb nosaltres.

L'Eucaristia és una font d'alegria per als cristians. Avui voldria compartir amb vosaltres algunes reflexions que ens poden ajudar a viure les celebracions eucarístiques de manera més intensa i joiosa.

Els cristians celebrem en cada Eucaristia que Crist ha mort i ressuscitat per nosaltres. Crist viu. Aquesta és la notícia més alegre de la història. Demanem al Senyor que ens ajudi a ser persones ressuscitades, que transmetin l'esperança i el consol de Déu.

Cada diumenge tornem a recordar que Jesús va venir al nostre món per quedar-se amb nosaltres. Quan participem en la missa entrem en relació

personal amb Ell. Jesús renova la nostra fe i les nostres ganes de viure. La seva presència ens ajuda a experimentar aquestes belles paraules del salm: «Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor; feliç l'home que s'hi refugia» (Sal 33,9).

L'Eucaristia també és el sagrament de la pau. Això ho vivim especialment durant el ritu de la pau de les nostres eucaristies. En ell demanem a Crist que ens ajudi a reconciliar-nos amb els nostres germans i a treballar per la concòrdia. Gràcies a Crist, pa de vida, podem emprendre amb més serenitat el nostre camí.

L'Eucaristia és l'aliment que ens dona forces per portar la bona notícia de l'Evangelí als nostres germans, per reconèixer Crist en aquells que ens envolten i, particularment, en els més vulnerables. El Cos i la Sang de Crist ens estimulen a denunciar les injustícies i a estar atents a les situacions de pobresa en què encara viu gran part de la humanitat. En cada celebració eucarística, Crist ens anima a construir la civilització de l'amor i a preparar la «revolució de la tendresa» de què parla sovint el papa Francesc.

Avui, *Corpus*, dia de la Caritat, és un bon moment per preguntar-nos què significa per a nosaltres l'Eucaristia. Prenguem l'exemple de l'episodi dels deixebles d'Emmaús que ens relata l'evangelista Lluc. Els deixebles d'Emmaús se sentien desanimats, perquè sabien que Jesús havia mort. Jesús es va posar a caminar al seu costat i va ser llavors quan ells el van reconèixer en partir el pa de l'Eucaristia. Aquest gest senzill els va tornar l'esperança i van tornar a Jerusalem per compartir amb els seus germans l'alegria de la Resurrecció. El Cos i la Sang de Crist alimenten la nostra fe en Ell, en la nostra resurrecció i en la vida eterna.

Benvolguts germans i germanes, Crist és viu, camina cada dia al nostre costat i és especialment present a la Sagrada Forma que avui surt del temple i passeja pels carrers engalanats dels nostres pobles i ciutats. Demanem al Senyor que cada Eucaristia sigui una veritable festa. Que Crist ens ensenyi a ser també bon pa per als altres, bons companys de viatge de tots aquells que trobem al llarg del camí de la vida.

ENTREVISTA

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Memòries

ANTONI MATABOSCH

La penúltima paraula. Memòries per a una Església renovada (Viena Edicions) és un llibre en el qual Mn. Antoni Matabosch transmet el que ha anat vivint en una època de canvis profunds socials, culturals i religiosos. Teòleg i periodista, el Dr. Matabosch pretén que l'obra «pugui ser útil per entendre la nostra generació de capellans i laics compromesa en la reforma del Vaticà II, que ens va donar eines per viure una Església oberta, airejada, compromesa en el món».

Es considera una persona privilegiada?

La meua generació som privilegiats perquè hem viscut tants canvis que, si hem llegit els signes dels temps, ens ha fet atents, vius, oberts, confiats en Déu que obre camins; i no desorientats, tancats, a la defensiva o abocats a l'abandonament. Hem necessitat fer diàriament gimnàstica mental, d'adaptació a partir de l'essencial, no de forma banal, d'encarnació en la societat actual per tal donar testimoni.

Entrar al Seminari va ser la millor decisió de la seva vida?

Ha estat «la» decisió fonamental de la meua vida; no la considero com una iniciativa meua, sinó una resposta afirmativa a una crida de Déu que vaig anar madurant durant un any, i que es va afermar i confirmar en l'ordenació, el 1969. He estat al servei de la diòcesi, en la qual se m'ha cridat a fer múltiples serveis, alguns ben costeruts. No he ambicionat mai cap càrrec perquè sempre m'ha semblat un camí ple d'egoïsmes.

De què està més satisfet de tota la seva trajectòria «professional»?

D'haver volgut enfocar la tasca com a prevere en les fronteres, allà on l'Església es troba amb altres realitats que l'interroguen i amb les que vol entendre's i dialogar: ecumenisme, relacions interreligioses, compromís social i nacional... Avui, noto una perillosa tendència al restauracionisme, a construir, per por, una Església tancada, a la defensiva, com en un castell. I això només ens pot portar a l'encarcament i la mort.

Òscar Bardají i Martín

«Senyor, què vols que faci?»

Fa prop d'un mes va anar a un recés de cap de setmana. Una amiga d'estudis de la universitat li va insistir molt. La noia li cau bé i va presentar-li l'experiència com una bona possibilitat per revisar la vida a la llum de l'Evangeli i tornar a caminar amb més força, sentint Déu més a prop, també més a prop els altres. Ella havia fet l'experiència i estava agraïda al Senyor. La seva vida havia donat un tomb. Ara vivia amb sentit. Inicialment el noi va pensar que no hi aniria i després de donar-hi unes quantes voltes, hi va copsar una oportunitat. Era ben conscient que la seva vida espiritual s'havia refredat una mica i el seu compromís cristià es desdibuixava. La pregària era poc integrada en la vida. De mica en mica havia deixat el voluntariat que feia en un menjador de persones que viuen al carrer. Les misses eren intermitents: un diumenge sí i dos o tres no. Es considerava creient, però poc coherent amb la seva fe i amb els seus propòsits d'adolescent quan volia seguir els ensenyaments de Jesús amb determinació compromesa.

I anà al recés. S'hi abocà amb generositat perquè la vida, amb la força de l'Esperit, esdevingués, cada

dia, més evangèlica. «L'ambient de silenci afavoria el retrobament d'Aquell que ens estima i cerca, que passa i torna a passar. Vaig procurar fer-li espai en la meua vida, també acollir el Pare, contrastar amb Ell el meu dia a dia. Adonar-me que convé anar per la vida descobrint el que més condueix a fer la seva voluntat. Vaig demanar-li perdó, en el sagrament de la confessió, per tot allò que m'havia allunyat del seu projecte, descobrint, alhora, que la misericòrdia banya la meua vida i cerca el meu camí. Viure el seu fracàs, la frustració del Regne, en la passió i mort de Jesús i contemplar el Crist Ressuscitat, al costat del Pare, en el Regne. Sentir que em crida a ser testimoni de resurrecció.»

Retornat a la vida de cada dia, ha seguit pregant amb regularitat, acceptant l'estil de vida que Jesús proposa. Fa unes setmanes, a més, que intenta discernir una crida interior que va en augment: seguir Jesús en la missió de servir el Regne. «Sento que m'envia al món per escampar el Regne, dedicar-hi la vida». «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar» (Rm 8,28).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Camina entre nosotros

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En cierta ocasión, una señora explicaba con gran alegría que ella siendo niña había sido «Tarcisio». ¿Qué admirar más, lo que narraba o su contento? Ambas cosas. En tiempo de persecución, mientras jugaba por las calles, el verdadero móvil de sus juegos era recibir la Eucaristía del sacerdote escondido y llevarla a los cristianos perseguidos. Pasados los años, le seguía inundando el gozo de su misión. Aquella niña, aquella señora, vivía la presencia eucarística.

Nos podemos preguntar hasta qué punto la Eucaristía nos llena de alegría. Francisco en el Corpus de su primer año como Papa, nos exhortaba: «preguntémonos esta tarde, al adorar a Cristo presente realmente en la Eucaristía: ¿me dejo transformar por

Él? ¿Dejo que el Señor, que se da a mí, me guíe para salir cada vez más de mi pequeño recinto, para salir y no tener miedo de dar, de compartir, de amarle a Él y a los demás?»

El Cuerpo y la Sangre de Jesús es nuestro alimento y nuestra fuerza. Sin Él no podríamos, con Él podemos ser «Tarcisios» que comunican al Señor. Él comparte nuestra ruta, «sostiene nuestra vida también en los momentos en los que el camino se hace duro».

Pidamos a María que al seguir al Señor que camina entre nosotros, al acompañar a Jesús Eucaristía, seamos testimonios gozosos de adoración y proclamación de que el amor de Dios les espera a todos, y recorramos el camino del Señor, del servicio y del compartir.

Lectures de la missa diària i santoral

12. ■ **Dilluns (lit. hores: 2a setm.)** [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o No-fre), anacoreta.

13. □ **Dimarts** [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquilina, vg.

14. ■ **Dimecres** [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ **Dijous** [2Co 3,15-4,13-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. □ **Divendres** [Dt 7,6-11 / Sl 102 / 1Jn 4,7-16 / Mt 11,25-30]. **El Sagrat Cor de Jesús.** Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. □ **Dissabte.** [Is 61,9-11 / Sl: 1Sa / Lc 2,41-51]. **L'Immaculat Cor de Maria.** Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ **† Diumenge vinent, diumenge XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)** [Ex 19,2-6a / Sl 99 / Rm 5,6-11 / Mt 9,36-10,8]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

EL COS I LA SANG DE CRIST

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisès digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien».

Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre».

Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisès habló al pueblo diciendo: «Recuerda todo el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto, para afligirte, para probarte y conocer lo que hay en tu corazón: si observas sus preceptos o no. Él te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacerte reconocer que no solo de pan vive el hombre, sino que vive de todo cuanto sale de la boca de Dios. No olvides al Señor, tu Dios, que te sacó de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con serpientes abrasadoras y alacranes, un sequedal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres».

Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión de la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión del cuerpo de Cristo? Porque el pan es uno, nosotros, siendo muchos, formamos un solo cuerpo, pues todos comemos del mismo pan.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo». Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?». Entonces Jesús les dijo: «En verdad, en verdad os digo: si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. Como el Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre, así, del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre».

COMENTARI

Solemnitat del Cos i Sang de Crist

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

No es pot viure sense menjar ni beure, i aquesta necessitat ha estat sempre una preocupació per a la humanitat: cercar el menjar i la beguda.

Jesús vol ser per a tots nosaltres menjar i beguda espirituals, que ens alimenti com a comunitat seva, en el camí de la vida. Ens dona el seu Cos i la seva Sang perquè ens associem de la seva persona; perquè estiguem plenament units a Ell i siguem capaços de caminar pel desert de la vida, vivint i comunicant als altres el seu amor, la seva vida, el seu do salvador.

Per això deia: «Jo soc el pa viu, baixat del cel... el pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món... Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell... i viurà per sempre.»

No podem viure com a cristians si no ens alimentem de Crist, pa de vida. No podem dir que som cristians si no estem plenament transformats per Crist-Jesús. Aquest fet s'ha de notar; s'ha de conèixer que irradiem l'Amor, la Vida i la Pau de Crist, en tot el que fem i som.

Sant Pau ens diu: «El pa que nosaltres partim [...] és comunió amb el cos de Crist... formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.»

Avui és un dia **per donar gràcies a Jesucrist** pel gran do que ens ha regalat. **Cal que** amb un cor ben noble i sincer **l'adorem**, el reconeguem com a amo i Senyor de tot el que som i fem. Cal que dediquem un espai de temps per **parlar amb Ell i sobretot per escoltar-lo** i demanar-li ajuda pel nostre caminar al costat dels altres homes i dones amb qui ens podem relacionar.

Però no ens podem quedar en uns pensaments i unes actituds interiors; **cal que l'amor es manifesti amb l'ajuda**, la solidaritat i el compartir el que som i tenim de bo. Càritas és l'organisme de l'Església que ens recorda constantment el nostre deure d'estimar, no solament amb paraules sinó amb fets i de veritat.

Siguem generosos, disponibles i agraits per tot el que hem rebut i podem donar.

AGENDA

Corpus Christi a la Catedral. Diumenge 11 de juny, de 8.30 a 13 h, exposició del Santíssim Sagriment a la Capella del Sant Crist de Lepant. Benedicció i reserva. A les 10 h, Laudes al cor; a les 18 h, Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan Josep Omella. En acabar, tindrà lloc la processó.

Tribuna Joan Carrera. El proper dijous, 15 de juny, a les 14 h, se celebrarà la 5a sessió d'aquest dinar-col·loqui que tindrà com a convidat José Martínez Gordo, teòleg i escriptor. Parlarà sobre «El camí sinodal alemany i el sínodo mundial de bisbes: què està en joc?» (Pg. de Gràcia, 78, principal).

Concert Rock amb tu. El proper divendres, 16 de juny, a les 18.30 h, concert del grup «Porfin Viernes» organitzat per ACIDH, Fundació Boscana i Fundació Nen Déu. Concert a favor de la inclusió social de les persones amb discapacitat intel·lectual (c/ Rosselló, 515).

XXIX Cicle de Música per la solidaritat. El 17 de juny, a les 20.30 h, concert a càrrec del grup Sedeta Gospel Singers. Església Pares Carmelites Descalços. Organitza l'Associació per l'Altre Cor Cremat de Barcelona-Ajut al Quart Món (Av. Diagonal, 424).

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

REFLEXIONS D'ESTIU

2. Elogi de la ignorància

Pobre Sòcrates, si avui s'atrevís a afirmar que «tan sols sé que no sé res», quin ridícul faria! Avui tots ho sabem tot, ja que només cal preguntar a internet que ho sap tot, perquè tot està en el núvol, i jo diria que els qui estem en el núvol som tots nosaltres, cada vegada més, que no ens en sortim en allò pel que ha de servir la saviesa, que és poder viure una vida humana, personal i social, millor.

Si aquesta saviesa enllaunada només serveix per resoldre mots encruats o per participar en concursos televisius, maleïda la gràcia! És possible que el gènere humà sigui cada vegada més il·lustrat i culte, però al preu de ser menys savi.

Defineix molt bé la saviesa l'Enciclopèdia Catalana, que diu: «Coneixement superior, de caràcter no solament teoricoespeculatiu, ans també practicomorale, relatiu a la veritat darrera (o primers principis) del real i al sentit i destí del món i, sobretot de l'home en ell.»

I és en aquest món que hi tenen un gran paper els ignorants, començant pels infants. Que n'és d'important

aquella etapa del «per què?». I sort en tenim que hi hagi adults que segueixen preguntant, ja que són els qui obliguen els savis a trobar i a donar respostes a les autèntiques preguntes que serveixen per viure.

Quanta autèntica saviesa trobem sovint entre la gent senzilla, considerada ignorant, però que ens ensenyen a viure una vida humana. És el cas de Jesús, a qui els «savis» consideraven un ignorant: «Com pot saber tant, aquest, si no l'ha instruït ningú?» (Mt 7,15), però que, en canvi, la gent senzilla l'entenia molt bé: «La gent estava admirada de la seva doctrina, perquè parlava amb autoritat» (Lc 14,32). I aquells que els «savis» menyspreaven: «Només hi creu aquesta gentussa que ignora la Llei i són uns maleïts!» (Jn 7,49), per a Jesús eren els autèntics savis: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos» (Mt 11,25).

Oriol Xirinachs

Elogi d'allò que no en fem mai, Ed. Claret. Barcelona, 2021

LLIBRES

La regla de Taizé, de Germà Roger, de Taizé. Aquest llibre de 84 pàgines, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, no busca una regla sinó una «paràbola de co-

munitat». L'Abadia de Montserrat edita en català i francès aquest text de l'any 1954.

De la nuesa, de Víctor Pérez i Flores. En aquest llibre de 86 pàgines, editat per Fragmenta editorial, i dins de la sèrie «Assaltar la Bíblia», l'autor aprofundeix en aspectes tan diversos com els bocs expiatoris de les societats contemporànies o la pornografia.

Sense oblidar-se de la nuesa mental que cal per llegir els evangelis i apropar-se al gran nu que hi plana en tot moment. La col·lecció «Assaltar la Bíblia» ofereix llibres d'assaig sobre temes contemporanis per mitjà de la relectura de passatges bíblics cèlebres.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

El sacramento de la alegría

Cuando invitamos a un amigo a comer no lo hacemos solo para ofrecerle alimento, sino principalmente para estar con él y compartir nuestras vidas, ilusiones, angustias y esperanzas. Del mismo modo, hoy, solemnidad del *Corpus Christi*, celebramos que Cristo, nuestro maestro, hermano y amigo, nos invita cada domingo al banquete de la Eucaristía. Él es «el pan vivo que ha bajado del cielo» (Jn 6,51), para compartir su vida con nosotros.

La Eucaristía es para los cristianos una fuente de alegría. Hoy quisiera compartir con vosotros algunas reflexiones que nos pueden ayudar a vivir las celebraciones eucarísticas de una manera más intensa y gozosa.

Los cristianos celebramos en cada Eucaristía que Cristo ha muerto y resucitado por nosotros. Cristo vive. Esta es la noticia más alegre de la historia. Pidamos al Señor que nos ayude a ser personas resucitadas, que transmitan la esperanza y el consuelo de Dios.

Cada domingo volvemos a recordar que Jesús vino a nuestro mundo para quedarse con noso-

tros. Cuando participamos en la misa entramos en relación personal con Él. Jesús renueva nuestra fe y nuestras ganas de vivir. Su presencia nos ayuda a experimentar estas bellas palabras del salmo: «Gustad y ved qué bueno es el Señor, feliz el hombre que se refugia en Él» (Sal 33,9).

La Eucaristía es también el sacramento de la paz. Esto lo vivimos especialmente durante el rito de la paz de nuestras eucaristías. En él pedimos a Cristo que nos ayude a reconciliarnos con nuestros hermanos y a trabajar por la concordia. Gracias a Cristo, pan de vida, podemos emprender con más serenidad nuestro camino.

La Eucaristía es el alimento que nos da fuerzas para llevar la buena noticia del Evangelio a nuestros hermanos, para reconocer a Cristo en los que nos rodean y, particularmente, en los más vulnerables. El Cuerpo y la Sangre de Cristo nos estimulan a denunciar las injusticias y a estar atentos a las situaciones de pobreza en las que todavía vi-

ve gran parte de la humanidad. En cada celebración eucarística, Cristo nos anima a construir la civilización del amor y a preparar la «revolución de la ternura» de la que habla a menudo el papa Francisco.

Hoy, *Corpus*, día de la Caridad, es un buen momento para preguntarnos qué significa para nosotros la Eucaristía. Veamos el ejemplo del episodio de los discípulos de Emaús que nos relata el evangelista Lucas. Los discípulos de Emaús se sentían desanimados porque sabían que Jesús había muerto. Jesús se puso a caminar a su lado y fue entonces cuando ellos lo reconocieron al partir el pan de la Eucaristía. Este sencillo gesto les devolvió la esperanza y regresaron a Jerusalén para compartir con sus hermanos la alegría de la Resurrección. El Cuerpo y la Sangre de Cristo alimentan nuestra fe en Él, en nuestra resurrección y en la vida eterna.

Queridos hermanos y hermanas, Cristo está vivo, camina cada día a nuestro lado y está especialmente presente en la Sagrada Forma que hoy sale del templo y pasea por las calles engalanadas de nuestros pueblos y ciudades.

Pidamos al Señor que cada Eucaristía sea una verdadera fiesta. Que Cristo nos enseñe a ser también buen pan para los demás, buenos compañeros de viaje de todos aquellos que encontramos a lo largo del camino de la vida.